

בראשונות אלא בשתים הנותרות, ואם אכל את הראשונות, אסור לו מטעם ודאי לאכול את שתים הנותרות¹, ולכא' אם יאכל שתים הנותרות בבת אחת ילקה, דעל ידי הגזיה"כ דאחרי רבים להטות חשיב כאילו נתברר דאכל בשתים הנותרות איסור ודאי.

(ה) **ואילו** לצד השני שהתורה התירה חשש רחוק באיסורין, שפיר איכא להתיר מדין כל דפריש אף לאכול שתים הנותרות (באכילות חלוקות), דהיתר הראשונות אינו משום דכאילו נתברר בודאי שהאיסור בשתים הנותרות, אלא משום שהאיסור בראשונות אינו אלא חשש רחוק שאינו צריך לחוש לה. והיתר זה איכא אף בשתים הנותרות, דאף בהן האיסור אינו אלא חשש רחוק שאינו צריך לחוש לה, ולכן כולן מותרות (באכילות חלוקות).

ואע"ג דלבסוף איגלאי מילתא שבאחת מן האכילות אכל חתיכה שהיא אסורה כלפי שמיא, מ"מ לא עשה בזה שלא כהוגן, שבכל אכילה ואכילה בפני עצמה לא היה אלא חשש רחוק של איסור, ונתחדש בדין רוב שלא היה צריך לחוש לה.

איברא, כל זה רק אם יאכלן באכילות חלוקות, משא"כ אי אכלן כולן בבת אחת, הרי אכל איסור ודאי ממה **אוצר החכמה** נפשך ואסור.²

מחלקות ראשונים בדין שתים הנותרות

(ו) **ובנפק"מ** דידן איפליגו הראשונים, דעת הבה"ג טור שו"ע ורמ"א הוא דליכא דין רוב בשתים הנותרות, ואילו דעת

של היתר פטור ממלקות, דנפיק מכלל ודאי איסור, קמ"ל גזיה"כ דרוב דאינו כן, אלא כל שאין בו אלא חשש רחוק של היתר עדיין חשיב כודאי איסור, ולכן ילקה, אע"ג דעדיין איכא חשש רחוק ולא פירש מרוב האיסור אלא ממינוט ההיתר.

נפק"מ בדין שתי חתיכות הנותרות

(ד) **ונפק"מ** בחתיכה של איסור שנתערבה עם תשע חתיכות של היתר, דבכה"ג אם פריש אחת מן החתיכות מותרת (ואפילו היכא וליכא דין ביטול ברוב שהאיסור נהפך להיתר), דאמרינן כל דפריש מרובא דהיתורא פריש, וכן הדין בחתיכה השנייה והשלישית דאמרינן בכל א' וא' כל דפריש מרוב ההיתר פריש.

מיהו יש להסתפק לאחר דפריש שמונה חתיכות, מה הדין בשתי חתיכות הנותרות, ולכא' דבר זה תלוי בחקירתנו, דלצד הראשון דגזיה"כ היא לנקוט כאילו נתברר בודאות דפריש מן הרוב, על כרחך ליכא למימר כל דפריש בשתים הנותרות, דהוי תרתי דסתרי, דהיאך נתיר את הראשונות משום דחשיב כאילו נתברר בודאות שהן מרוב ההיתר והאיסור באחת הנותרות, ואח"כ נתיר אף את שתי חתיכות הנותרות מהאי טעמא גופא, דחשיב כאילו נתברר בודאות שאף הן מרוב ההיתר והאיסור בחתיכות הראשונות, והא דבר זה אי אפשר להיות שכולן מן הרוב ולא מן המיעוט.

נמצא דעל כרחך ההיתר בראשונות היה אך ורק לאכול את הראשונות ולא את שתים הנותרות, דכאילו נתברר דאין האיסור

צת. אף לדעת אלו דס"ל באכילות חלוקות לא חשיב כעביד איסורא ממה נפשך כדיתבאר במק"א.

צו. ואוליגין לדעת אלו דס"ל דאדם אחד באכילות חלוקות אינו חשיב כמטה נפשך, מיהו לדעת החולקין בזה וס"ל באדם אחד דאף באכילות חלוקות חשיב כמטה נפשך א"כ בכל גזיית איסור, ע' מו"כ בזה בטק"א.

הרשב"א ר"ת ותוס' הרא"ש דאיכא דין רוב **וכן** מבואר מדברי הרשב"א בתורת הבית בשתיים הנותרות, כדיתבאר.

¹²³⁴⁵⁶⁷הקצנפ (בית ד' שער א', ד"ה בהמה או עוף)

וז"ל, בהמה או עוף חיים, שהן ספק טריפה, שנתערבו באחרים אפילו באלף אינן בטלים, שבעלי חיים חשובין הן ואינן בטלין לעולם, נתפזרו, כולן מותרין, שאני אומר כל שהוא פורש מן הרוב הוא פורש וכו', עכ"ל.

וכן הבינו הב"ח (ד"ה והא דשנינן) והפר"ח (י"ד ס' ק"י) בדעת הרשב"א שם דאפילו האחרונים מותרים.

ח) **מיהו** בתבואות שור (ס' ט"ז) השיג אדברי הב"ח והפר"ח וז"ל, הב"ח כתב ס' ק"י ע"ש הרשב"א ז"ל וכו' כולם מותרים בלא שיור, ונמשך הפר"ח אחריו וכו', ותמהני טובא מאי סברא יש להתיר כולם וכו', דחז"ל סתמא אמרו דדבר שאינו חשוב חר בתרי בטיל ומותר הכל, אבל דבר החשוב לעולם לא בטיל להיות הכל מותר אלא הפורש מהרוב, שנוכל לומר אסורא ברוכו אייתי, אבל במקום שאי אפשר לומר כן, כגון שנשארו שנים וכו' אסור, דהא איכא איסורא בינייהו דליכא למתלי במידי וכו'.

ולענ"ד למרו סברתם מלשון הרשב"א בקצנפ ד' שער א' שכתב וז"ל בהמה כו' שנתערבו באחרים אפילו באלף אינן בטילים כו' נתפזרו כולן מותרים עכ"ל (הרשב"א), וסברו

בהמה שנשחטה אמה היום ונתערבה באחרות

דברי הבה"ג הובאו בפסקי הרא"ש (פרק אהו ואת בנו ס' ה') וז"ל, כתב בעל הלכות וכו' בהמה שנשחטה אמה היום ונתערבה באחרות וצריך לשחוט מהן בו ביום כיצד יעשה, מכה אותן וטורדן וכל הפורש מן הרוב הוא פורש, ושנים הנותרים אסור לשוחטן עד למחר, עכ"ל.

וכן פסקו הטור ושו"ע ורמ"א ביו"ד כד' הבה"ג דליכא דין רוב בשתיים הנותרות.¹²³⁴⁵⁶⁷
אוצר החכמה
ספק טריפה שנתערב באחרים

ז) **ואילו** בדברי הרשב"א מבואר אחרת, דאיכא שפיר דין רוב בשתיים הנותרות, וז"ל בתורת הבית הארוך (בית ד' שער א', ד"ה ומן הדברים אשר אינם בטלים לעולם בעלי חיים), אלמא בעלי חיים אסורין שנתערבו אפילו בריבוא כולן אסורין אפילו להדיוט, והילכך ספק טריפה שנתערב באחרים כולן אסורין, ומיהו אם נתפזרו ונדו אילך ואילך כל אחד ואחד מותר, לפי שאני אומר כל דפריש מרובא פריש וכו', עכ"ל. הרי להדיא כתב הרשב"א דכל אחד ואחד מותר, ומבואר דאפילו האחרונים מותר.

צא, וליכא למימר דס"ל לבה"ג דאדם אחד ששחט בהמות בזה אחר זה חשיב כמטה נפשך, דא"כ היה אסור לשחוט כבר מנחציתם ואילך, דבזה כבר ליכא למימר איסור ברובא איתיה, ולמה אסר הבה"ג רק שנים האחרונים, וק"ל.

צת וז"ל הטור י"ד ס' ט"ז, בהמה שנשחטה אמה היום ונתערבה באחרות וכו', ויקח מהם אחד אחד ושחוט, דכל דפריש מרובא פריש, ושנים האחרונים אסורין היום, עכ"ל.

וז"ל השו"ע שם, בהמה שנשחטה אמה או בתה היום ונתערבה באחרות וכו', נכבשינהו דניידי ממוקם קביעות ויקח מהם אחד ושחוט, דכל דפריש מרובא פריש, ושנים הנותרים אסור לשחטם היום, עכ"ל.

וכ"כ הטור י"ד ס' נ"ז וז"ל, ונראה שיש תקנה אפילו לודאי דרובא שנתערבה באחרות, דנכבשינהו דניידי וכל דפריש מרובא פריש, וכולן מותרות חוץ משתיים האחרונות, עכ"ל.

וז"ל הבית יוסף שם, בד"ה ומ"ש רבינו חוץ משתיים האחרונות, פשוט הוא, דהא לא שייך לומר מרובא פריש כשהם פחות משלשה, עכ"ל.

וכ"כ בהגהות הרמ"א י"ד ס' ק"י סעיף ו' ח"ל, אבל אם נתפרשו כולן ביחד וכו' או מותרים (דברי קבלה מחמיו הגאון מהר"ר שכנא ז"ל), רק שנים האחרונים אסורים (טור ס"ס נ"ז) וכו', עכ"ל.

הראשונים אינו משום דחשיב כאילו נתברר שהאיסור הוא באחד משנים האחרונים, אלא משום שהתורה התירה חשש רחוק באיסורים, וזה איכא אף באחרונים כאמור. ולפי"ז דברי הרשב"א מבוארים כפשוטן, וכמו שהבינו הב"ח והפר"ח.

(י) **ומכח** מה שהבין התבואות שור בדין כל דפריש כצד הראשון שכתבנו, דגויה"כ היא לנקוט כאילו נתברר בודאות דפריש מן הרוב, ממילא נדחק להעמיד כוונת הרשב"א במש"כ בתורת הבית הקצר שם וז"ל, נתפזרו כולן מותרין, עכ"ל, דהיינו אם נתפזרו כולן אז מותרין הן חוץ משנים האחרונים.

ומלבד הרוחק בזה, הרי מוכח אחרת במש"כ הרשב"א בתורת הבית הארוך שם וז"ל, והילכך ספק טריפה שנתערב באחרים כולן אסורין, ומיהו אם נתפזרו ונדרו אילך ואילך כל אחד ואחד מותר וכו', עכ"ל, כמו שהשיג הבינת אדם (שער הקבוע סי' כ"א) אדברי התבואות שור, דאם כל אחד ואחד אענין הפיזור קאי ולא אענין ההיתר, היה לו להרשב"א לכתוב מותרין ולא מותר, בדומה למה שכתב לעיל שם בציור דלא נתפזרו דאסורין, דעליו קאי, וק"ל.

ושו"מ ע"ד מה שכתבנו בדרכי נועם, נודע ביהודה, חתם סופר, ובינת אדם, עיי"ש ש"ט.

שלשון כולם דבוק ללשון מותרים ומוכרת מלשון נתפזרו, וה"ק כשתפזור כל התערובות הנזכר ה"י כולם מותרין וכו'.

אוצר החכמה!
אבל האמת איננו כן, אלא דכולן אנתפזרו קאי, ודקא כולן דהכא איירי בנתפזרו וכו', ותדע דאין מלת כולן דביק למלת מותרים שהרי סיים בטעמו שם שכל שהוא פורש מן הרוב הוא פורש עכ"ל (הרשב"א), והאי טעמא לא שייך כי אם באחד משלשה אבל לא בשנים אחרונים, ואהא סמוך הרשב"א שלא כתב בפירוש דשנים האחרונים אסורין, משום דלא הותר כי אם מטעם כל שהוא פורש כו' וכב' האחרונים לא שייך האי טעמא.

ומ"ש בארוך דק"ג ע"א וז"ל, ומיהו אם נתפזרו ונדרו אילך ואילך כל אחד ואחד מותר שאני אומר כל דפריש מרובא פורש עכ"ל (הרשב"א), בין אם תפרשהו שהאי כל אחד ואחד מוסב למעלה דבעינן שכולן נתפזרו כמ"ש לעיל בטעמו, ובין אם תפרשהו דקאי אלמטה דכל אחד ואחד הפורש מותר דמרובא קא פריש, אינו ענין להתיר שנים האחרונים, ולא הוצרך הרשב"א להזכירו דממילא נשמע מטעמיה דכתבת וכמ"ש וכו', עכ"ל.

(ט) **הרי** שתמה התבואות שור איזה סברא איכא להתיר שנים האחרונים מדין כל דפריש, והלא אחד מן השנים ודאי אסור. ולהאמור ניתא, דלד' הרשב"א מה שהותר

צט. וז"ל השו"ע סי' ק"י, מי שלקח בשד ממקולין, ואפילו חתיכה הראויה להתכבד, ומצאת טריפה במקולין ולא נודע חתיכה הטריפה, ואינו יודע מאיזה לקח, כל מה שלקחו מהמקולין קודם שנמצאת הטריפה מותר, שלא נפל הספק בקבוע אלא לאחר שפירש, וכיון שרובו כשר מותר, אבל ליקח מכאן ואילך אסור, ואפי' חתיכה שאינה ראויה להתכבד, שאין הכל בקיאין בזה, ויטעו בין הראויה להתכבד לשאינה ואויה, עכ"ל השו"ע.

וז"ל הכר"פ שם סי' ק"א, ד"ה אלא לאחר שפירש, ואם טכרו כל הבתמות אחת לאחת עד שנמסר הכל, ואח"כ נתוודע הטריפה, עלה בלב בעל דרכי נועם, האחרונים שלקחו הבשר אסור, כי הראשונים שלקחו הכל מרובא לקחו ופירשו, וא"כ נשאר הטריפה עד לבסוף, וא"כ בחלק האחרונים הטריפה ואסור, ויש ואיה מהא דטען הרשב"א היכא דגזרינן בפ"י שמא יקח מן הקבוע, אף בפירוש קודם לידת הספק נמי נגזר שמא יקח מן הקבוע, ותיר' הרא"ש בתשובה בין קודם שטען הטריפות לאחר שטען הטריפה ניכר ולא גזרינן עכ"ל, ואחר זה נמשך השו"ע ופסק דקודם שטען על גזרינן על אחר שטען, רק מן אותן שלקחו באחרונה טרם שנתוודע, דמחזיקין בהו טריפה, ונגזר על כולם שמא יקח מאלו, והן הכל קודם התערובות ולא שייך תי' הרא"ש, ועכ"ל דגם

נכנס ואב לעיר ודרס שנים אי שלשה	מסתימת לשון ר"ת, הובאו דבריו בתוס' ריש
וכן משמע דאיכא דין רוב בשתים	פרק התערובת (רף ע' ע"כ ד"ה אפילו), ובפסקי
הנמרות אה"ח 1234567	כדברי הרשב"א, הרא"ש פרק גיר הנשה (ס' כ').

שלקחו באחרונה מותר, דהא כתב הרשב"א אם יכבשינהו דניידי שנים האחרונים אסורים, אבל עם נעקרו כולם הכל מותר, וא"כ אלו שקנה קודם שנודע הספק ולא השאירו כלום היו כנעקרו כולם ומותר לגמרי, דבשעת ידיעת הטריפות כבר נתפור כל הטריפות ממקולין ופשוט, עכ"ל.

הרי ביאר הדרכי נועם הא דאחרונים אסור כמו שכתבנו, ומשום שהראשונים שלקחו הכל מרובא לקחו, ונשאר הטריפה עד לבסוף בחלק האחרונים.

ואילו הכרפ צידד כד' הרשב"א שהבאנו דאף שנים אחרונים מותר, ומשום הכי נדחק הכרפ לפרש דברי הרמ"א במש"כ להלן שם (סימן ק"י ס"ק ו') דשנים האחרונים אסורים, וז"ל הכו"פ שם (ס"ק י"ז) בד"ה שנים אחרונים אסור, נראה הטעם משום דהוי מבטל איסור, אם יהיה כל התערובת מותר, והוי ע"י מעשה שלו, הרי מבטל איסור, אבל כשמנחה שנים לאסור אין כאן מבטל איסור, דעכ"פ שנים אסורים וכו', עכ"ל.

אולם דעת הטוע ביהודה (יריד ס' ט"ו) להדיא כד' הדרכי נועם, וז"ל הנודע ביהודה, הנה מה שפירש מהמקולין ויצא חוץ מבית הטטבתים הדין פשוט כל מה דפריש בו, רק יש עוד שמנה או עשרה חצאי בהמות במקולין, דהיינו חלקי האחרים, וגם אותן שכבר פירשו, דהיינו כל חלקי צד פנים של בהמה, עם כל זה אותן שלקחו באחרונה לא שייך בהם מרובא פריש וכו', אמנם חלקי צד הפנים שלקחו אתמול באחרונה, דלא שייך מרובא פריש, נ"ל להטריף וכו', עכ"ל, הרי להדיא דאחרונים אסור, וממה שכתב בטעמא משום דלא שייך בהם רובא משמע כמו שכתבנו דאמרינן כאילו נתברר שהאיסור באחרונים, וק"ל.

וכ"כ מפורש בדברי החתם סופר (יריד ס' צ"ט) וז"ל, [[בשאלתו ע"ד אשה בעלת חמשה אחות שחוטות, אחר שמכרה מהם לאשה אחרת אווא וחצי אווא, עוד מכרה לאחרת ב' אחות, וכתחלה הגביהה אווא אחת לקנותה, ושוב השניה והלכה לה, והשאירה אחא ומחצה בבית, שוב אחר כל זה נמצא טרפות באחת מן הקורקבנים, והנה אחד ומחצה שפירשו ראשונה, והשאירו רוב גמור, אין בו ספק דמותיים, דה"ל פירש מרובא דהיתרא קודם שנולד הספק, אך בב' אחרונים נסתפקו לומדי עירו, חדא דלמא מה שהגביהה האחת ולא הוציאה עדיין מבית לא מקרי פירש עד שיצאו מהבית, נמצא שניהם בבית אחת פירשו, ולא השאירו אלא אחת ומחצה וליכא רובא, או נמצא דהאחת משהוגבהה לקנות, והשאירה ב' ומחצה על השולחן, ה"ל פריש מרובא, והותרה האחה ההיא, ושוב כשהוגבהה השניה, והשאירה אחת ומחצה, ה"ל ג"כ פריש מרובא היתירא וכו']] אבל בנדון שלפנינו דאמרינן כל דפריש מרובא דהיתרא פריש, והנשאר במקומו נשאר באיסורא וכו', עכ"ל.

ובמה שנדחק הכרפ שם לפרש דשנים אחרונים אסור משום דאין מבטלין איסור לכתחילה, כבר השיג עליו בבית אדם (שער הקבוע ס' ו') וז"ל, והכו"פ בסימן ק"י כתב מסברא דנפשיה דהטעם דב"א אסורים משום דאין מבטלין איסור לכתחלה, דבריו בטילים כנגד כל האחרונים, עכ"ל. **אוצר החכמה**

ומן הראוי להביא דברי הבינת אדם בזה, וז"ל (שער הקבוע ס' ר' וס' ז') בד"ה דין ב' אחרונים שנמנר ל"ש ביטול ולא כל דפריש, ולפ"ז צ"ע מה שכתבו כל הפוסקים ראשונים ואחרונים דכל מה שחלקו קודם שנולד הס' מותר, ומשמע אפילו אם מכרו הכל, וכן הוא בהדיא בתשובת גאוני בתראי סימן י"ז בשם אפי רברבי והב"ת, וצ"ע דהא גבי ב' אחרונים לא שייך לומר כל דפריש, כמ"ש הב"ב בס' ט"ז ונ"ז והש"ך בס' ט"ז והדרישה והפ"ת שם וכו'.

וכשהרצתי דברים אלו להנאון בעל בית מאיר השיב לי וז"ל וכו', במה שהמשיל שלא היה אלא ג' חתי', וא' נמכר ראשון ושנים לאדם א', שררי זה א"א לדון השנים שהם הרוב הכשורים, שהרי אדרבה הרוב גבי', ובלא ביטול וכדדן מר, אבל אם נמכרו השנים אלו לב' ב"א א' א', מה בכך שלא נתבטל, מ"מ כא"צ יכול לומר האיסור גנך וההיתר גבי ידיך, וכמ"ש בתשו' גאוני בתראי סימן י"ז וז"ל, אבל כשהיה תחלה רוב בכשרות אוי שרי הכל, אף מה שנלקח בעוד שלא היה רוב במקולין, כן פסק להדיא בס' אפי רברבי סימן שניו' סיעף י"ז, וכ' הב"ח ונ"ל טעמן אף דלא היה מאחרונה רוב בכשרות, מ"מ י"ל כבר פירש האיסור מקודם עכ"ל מ', וכ"ת א"כ למה כתב בה"ג והטור בסימן ט"ז דב"א אסורים, וכתב הב"י דל"ש מרובא פריש, ע"כ צ"ל דהיינו לאדם אחד, אבל לאדם אחר ה"נ דשרי כנלע"ד לדון עפ"י סתימת הפוסקים וכו'.

ואף לשיטת הש"ך דקודם הידיעה אינו בטל ד"ת, מ"מ אף האחרון יכול לומר שלי פירש מן הרוב, ואפי' אם יודע שהוא לקח מן ב"א וכו', ואין יעלה על הדעת שהטור שהעתיק התה"ב והרא"ש שכי שכל מה שלקחו קודם שנולד הס' מותר, וכן הש"ע, ולא מפרשי האיסור דב"א, והלא הטור הוא שהעתיק האיסור דב"א בב' מקומות בס"י ט"ז ונ"ז, א"ו דיש לחלק בינייהו, או כדדחקתי בכתבי הראשון או כדדחקתי בהיותי בק"ק ליסא ככתוב אצלי על שובדא זו.

וזה לשוני, וע"כ לומר דדוקא בנידון בה"ג כיון דהמקובץ יחד עדיין אסור מפני האיסור שלא נתבטל בתוכם, ולא הותר אלא ע"י כל דפריש, שפיר ב"א שנשארים על עמדם ולא הופרשו, אסורים עכ"פ להפרישן לכתחלה, משא"כ בנתפורו באופן שלא נשאר רוב במקום א', כולם שווין לעובה לדון עליהם בדין כל דפרי', ושפיר יש ללמוד דה"ה בולקח הכל קודם שנודע בדיעבד אמרי' על כ"א וא' כל דפריש, ומנ"ש שגדול האחרונים האפ"ר מסיכים לזה, ואם נהגו בו היתר הניחו על מנהגם, עכ"ל הנאון, ובתש' מורי הנאון בעל טוע ביהודה ס"י ט"ז נראה להדיא שאסור ב"א, עכ"ל הבינת אדם.

ובפ"ט שפתי דעת ס' ק"י ס"ק ל' הכריע להלכה כד' הכו"פ דשאני כה"ג שלקחו קודם שנודע הספק דליכא איסור שנים אחרונים, עיי"ש.

^[1] הדפסה ברוחלנית מסך - להדפסה אינטרנית הדפס ישירות מן החכמה

ועי"ל כיון דחזינן דאפילו היכא דיכול לעשר ממה נפשך פטור משום דעשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק, ואפילו כי אמרי' כל דפריש מרובא פריש עשירי ספק מיקרי, אלא שהתורה התירה ספק זה באיסורין דכתיב אחרי רבים להטות, ונהפך האסור להיתר ע"י בטול ברוב, אבל הכא לעולם לא נפיק מכלל ספק עשירי, עכ"ל.

(ג) **וממה** שכתב וז"ל, ונכבשינהו דניידי ונימא כל דפריש מרובא פריש, ויהיו כלם חייבים לעשר וכו', עכ"ל, מבואר דיהיו כולם חייבים לעשר מדין רוב, ואפילו שנים האחרונים. וכן מבואר ממש"כ שם לגבי זבחים וז"ל, דמחמרינן למימר ימותו ולא מקלינן להתיר כולם ע"י פרישה וכו', עכ"ל.

רוב מקרי עשירי ספק שהתורה התירה ספק זה באיסורין

(ד) **ומה** שכתבנו בטעם הא דאיכא דין רוב אף בשתים הנותרות, דגויה"כ היא שהתורה התירה חשש רחוק באיסורין, כן משמע בדברי התוס' רא"ש הנ"ל בסוף דבריו וז"ל, ועי"ל כיון דחזינן דאפילו היכא דיכול לעשר ממה נפשך פטור, משום דעשירי ודאי אמר רחמנא ולא עשירי ספק, ואפילו כי אמרי' כל דפריש מרובא פריש, עשירי ספק מיקרי, אלא שהתורה התירה ספק זה באיסורין, דכתיב אחרי רבים להטות וכו', לעולם לא נפיק מכלל ספק עשירי, עכ"ל (ובשב שמתתא הבין דברי התוס' רא"ש באופן אחר, ע' בזה מש"כ במק"א).

וז"ל הרא"ש, ור"ת וכו' כשנכנס זאב לעדר, ודרס בהן שנים או שלשה לעיני הרועה ולא נגע באחרים, היה מתיר כל חד וחד דפריש וכו', עכ"ל, ומדלא הוסיף לומר חוץ משנים האחרונים, משמע דס"ל דכולם מותרין מדין כל דפריש, ואף שנים האחרונים.

אוצר החכמה

ושו"מ שכן דקדק הב"ח (יריד סי' ק"י ד"ה והא דה"ח 1234567) דשנינו בדברי ר"ת.

קפץ אחד מן המנויים לתוך טלן פטורין

(ב) **וכן** מבואר דאיכא דין רוב בשתים הנותרות, וכדברי הרשב"א ור"ת, בדברי התוס' רא"ש פרק שנים אוחזין (בי"מ דף ו' ע"א) וז"ל, קפץ אחד מן המנויים לתוך כולן פטורין, וא"ת אותו הקופץ יבטל ברוב ויהיו כולן חייבין לעשר, וי"ל דבעלי חיים חשיבי ולא בטלי, כדאיתא בזבחים פ' התערובת (ע"ג א') גבי כל הזבחים שנתערבו בשור הנסקל או בחטאות המתות ימותו כולם.

וא"ת ונכבשינהו דניידי ונימא כל דפריש מרובא פריש ויהיו כלם חייבים לעשר, והכי נמי מקשינן בזבחים ומשני גזירה שמא יקח מן הקבוע, והתם ניחא האי שינוי"א, דמחמרינן למימר ימותו ולא מקלינן להתיר כולם ע"י פרישה משום הך גזירה, אבל הכא הך גזירה קולא היא לפוטרו מן המעשר וכו', ולי נראה דהך גזירה נמי לחומרא היא, דאם יקח מן הקבוע יקריבנו בתורת מעשר ומביא חולין בעזרה.

